

Levon

ไพลเยอร์ เกมชยะ เกิดใหม่ในฐานะ ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

8

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) 셜리

알터 왓

บุบโทกี / บม แปง

บทที่ 234 ฟ้ายล้งฝน (5)

ชั้นบนสุดของอาคารสำนักงานใหญ่จุกูโอกรูป เลานจ์ VIP
สำหรับกรรมการบริหาร

กำหนดเส้นทางล่วงหน้าไว้ก่อนแล้วหรือ

พวกเราสามคนเดินเข้าไปในห้องด้วยการนำของ
เลขานุการของจุกูกยอมโดยไม่พบเจอใครเลยสักคน

ระหว่างทาง จุกูกยอมก็คอยสั่งการหัวหน้าทีมเลขานุ
และทีมบอดีการ์ดเป็นระยะ โดยคำสั่งส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการ
เก็บกวาดสำนักงานภายหลังจากการจู่โจมของไอฮเยจอง
กับชาวอลเซมิน

“จัดการกล่องวงจรปิดให้เรียบร้อยด้วยล่ะ ต้องทำด้วย
ตัวเองเท่านั้นนะ...ใช่ แบบนั้นแหละ...อะไรนะ กล่องในห้อง
ทำงานไม่มีบันทึกอยู่เลย?...อย่าลืมเปลี่ยนกระจกหน้าต่าง
ให้เสร็จก่อนจบพักกลางวันด้วย”

กระจกห้องทำงานหายไปทั้งแผ่น คำว่าติดตั้งใหม่
คงเหมาะกว่าคำว่าเปลี่ยน

โอฮเยจองบุกสำนักงานใหญ่จูกูโอกรูปในเวลาสั้นๆ
แถมยังไม่มีใครสังเกตเห็นจนจุกยอมต้องออกปากเอง

แม้ตอนนี้โอฮเยจองจะอยู่เคียงข้างชาวอลเซมินในฐานะ
ว่าที่เจ้าสาว แต่เนื้อแท้ของเธอก็ยังคงเป็นเพลเยอร์ของตระกูล
โอเช่นเดิม

ด้วยฝีมือระดับนี้ เธอน่าจะแทรกซึมงานประมูลหวังฝัน
มายา แล้วช่วยชาวอลเซอีมออกมาได้ง่ายๆ เลยนะ

แต่บางทีอาจเพราะเธอมีข้อมูลที่นั้นน้อยนิด มันจึง
แตกต่างจากการแทรกซึมสำนักงานใหญ่จูกูโอกรูป หรืออาจเป็น
เพราะโชคไม่เข้าข้าง จึงทำให้เธอถูกจับได้ที่งานประมูลหวังฝัน
มายาและถูกซ้อมเสียจนปางตาย

ฉันทั่งลงข้างๆ จุกขยอกซึ่งอยู่ตรงข้ามจุกยอม

“สรุปว่าคนที่คนโทรหาโอฮเยจองคือซุเปอร์โนว่าไร้นาม
สินะ?”

หลังจากวางสาย จุชุกยอมก็พุ่งประเด็นมาทางฉันทันที

แล้วจุชุกยอมก็พูดขึ้นก่อนที่จุชอุยกจะเอ่ยคำแก้ตัว

“จุชอุยก นายรู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าโอสเยจงจะมา”

จุชุกยอมอธิบายเหตุผลของเขาคร่าว ๆ

ในเมื่อจุชอุยกู้จักนิสัยใจคอโอสเยจงเป็นอย่างดี
จากเหตุการณ์อันฉาวในพิธีหมั้น จุชุกยอมจึงมองว่าแปลก
ที่น้องชายของตนจะพาเพื่อนมาเสี่ยงอันตรายด้วย

แน่นอนว่าฉันทำใจไว้แล้วว่าเขาอาจจะมองออก แต่การ
ถูกเปิดโปงต่อหน้าก็มอบความรู้สึกกระอักกระอ่วนเกินพรรณนา
ให้เช่นกัน

หลังจากอธิบายคร่าว ๆ จุชุกยอมก็เบือนสายตาจาก
จุชอุยกมาหาฉัน

“พี่ชุกยอม...คือว่า...”

“เพื่อสเยจิสินะ”

จุกยอมตัดบทก่อนที่ฮีโร่ผู้เปี่ยมคุณธรรมจะได้
แก้ตัวแทนฉัน

ที่บอกว่าเพื่อโฮสเยจี้ก็ไม่ผิดนัก แต่มันชวนให้รู้สึก
แปลกๆ

“ฉันเคยได้ยินเรื่องการแข่งหมากรุกที่โรงเรียนม.ปลาย
อื่นกว้างจากโฮสเยจี้ หลังจากเหตุการณ์นั้นพวกเธอก็สนิทกัน
พอเห็นว่าเธอเสียใจ นายเลยให้ช่องทางติดต่อของโฮสเยจ้อง
ใช้ใหม่”

ยิ่งได้ฟังฉันก็ยังกระจ่างว่าความรู้สึกแปลกๆ นี้คืออะไร

ทำไมเขาถึงเรียกโฮสเยจ้องด้วยชื่อเต็ม แต่เรียกโฮสเยจี้
แค่โฮสเยจี้ล่ะ

แม้ว่าจุกชวยอกจะเป็นญาติสายเลือดเดียวกัน แต่ถ้าให้
พูดตรงๆ ความสัมพันธ์ของเขากับโฮสเยจี้เป็นแค่พี่น้องที่รู้จัก
กันเฉยๆ ไม่ใช่เธอ

แม้จะปฏิเสธไม่ได้ว่าความสามารถในการอ่านสถานการณ์
ของเขานั้นน่าชื่นชมเพียงใด แต่ฉันก็ยังไม่ชอบหน้าเขาอยู่ดี

“แล้วซูเปอร์โนว่าไร่นามไปรู้จักกับไอฮเยจองได้ยังไง”

เนื่องจากส่วนหนึ่งของเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคดีที่มี ‘ชื่อนั้น’ มาพัวพัน มันจึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างเล่ายาก และต่อให้จูซูฮยอกเป็นคนถามคำถามนี้ด้วยตัวเอง ฉันก็คงไม่สามารถตอบเขาได้ นับประสาอะไรกับจูชุกยอม

“ผมคงไม่สะดวกที่จะตอบครับ”

ฉันตอบพลาบสบตาจูชุกยอมที่เปลี่ยนจากใบหน้าไร้อารมณ์มายกมุมปากขึ้นเล็กน้อย

เขาคงแปลกใจที่ฉันตอบกลับได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

คงไม่ค่อยมีใครกล้าตอบโต้อย่างใจเย็นเวลาโดนคนใหญ่คนโตของจูกูโอกรูปอย่างเขากดดันแบบนี้

ก่อนจะออกบัตรผ่านชั่วคราวให้ ทีมเลขาฯ คงส่งประวัติของฉันให้เขาอ่านแล้ว

ฉันเคยเห็นประธานของฮวังมยองกรูปร่างทำอะไรเพี้ยนๆ ในห้องเรียนเดียวกันทุกวันมาแล้ว ดังนั้นสายตาจูชุกยอมจึงไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกอะไรเป็นพิเศษ

“พี่ชุกยอม ไว้ค่อยกินข้าวกันวันหลังดีไหมครับ”

พอจุกยอมเอาแต่จ้องฉัน จุกฮวยอกก็พูดขึ้น

ถ้าแปลคำพูดของจุกฮวยอกให้ตรงตัว ก็คงหมายความว่า
‘ถ้ายังจะเคঁนนต่อ ผมจะพาเขาออกไปจากที่นี่แล้วนะ’

สมกับเป็นคำพูดที่พระเอกใช้เพื่อช่วยเหลือเพื่อนจริงๆ

“ไม่ต้องหรอก มากินกันเถอะ”

จุกชุกยอมยกมุมปากขึ้นอีกครั้ง แล้วกดกริ่งที่วางอยู่บน
โต๊ะสีขาวเพื่อเรียกพนักงาน

พนักงานที่ถูกเรียกเดินเข้ามาหาฉัน ก่อนจะค่อยๆ
ย่อตัวลงเพื่อให้สายตาของเราอยู่ในระดับเดียวกัน แล้วถามไถ่
อย่างละเอียดว่าฉันแพ้อาหารชนิดใดหรือไม่ จากนั้นจึงถอย
ออกไป

นอกจากจุกชุกยอมแล้ว จุกฮวยอกก็คงเป็นแขกประจำ
ของตึกสำนักงานใหญ่ด้วยสินะ

เพราะพนักงานคนนั้นถามจุกจุกยอมกับจุกจุกชวยอกแค่ว่ามีอะไรเพิ่มเติมใหม่

หลังจากนั้นไม่นาน อาหารก็ถูกเสิร์ฟอย่างรวดเร็ว

ตั้งแต่ชั้นราทังใส่หน่อไม้และพริกไทยดำ หอยกาบ ผัดซอสถั่วดำและซอสเสฉวน ไปจนถึงหอยเป่าฮื้อแปะก๊วย ราวซอสตับเป่าฮื้อ

อาหารทุกจานล้วนมีคุณภาพทัดเทียมกับภัตตาคาร ชั้นแนวหน้าของประเทศ

จุกจุกนี่คงมีพวกนักชิมอยู่ไม่น้อยเลยสินะ

ระหว่างที่พนักงานกำลังเสิร์ฟอาหารเรียกน้ำย่อยและเมนูหลัก บทสนทนาในโต๊ะก็ถูกชักนำโดยจุกจุกชวยอก

เขาใช้ฝีปากได้อย่างแยบยล และชวนคุยในหัวข้อที่เราสามารถมีส่วนร่วมด้วยกันได้อย่างแนบเนียนเพื่อไม่ให้ฉันรู้สึกเป็นคนนอก

แม้บทสนทนาอาจฟังดูเหมือนเป็นการชวนคุยพอเป็นพิธี แต่ก็ช่วยให้บรรยากาศเป็นกันเอง

หัวข้อหลักที่เราคุยกันคือเรื่องโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์

แสดงว่าจุฑุกยอมก็เรียนจบจากโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์
สินะ

ถ้าเขาเป็นเพลเยอร์ที่มีฝีมือขนาดนี้ก็ไม่แปลกที่จะเรียน
ที่นั่น แต่พอคิดว่าคนที่ทำให้ไอฮเยจีร้องไห้เป็นรุ่นพี่จาก
โรงเรียนเดียวกัน ฉันก็ไม่ค่อยพอใจนัก

ในตอนที่ยังหวานอย่างเป็นเต้าหู้เย็นรสอัลมอนด์
โรยผงอัลมอนด์หอมกรุ่นถูกนำมาเสิร์ฟ จุฑุกยอมก็เปิดประเด็น
ใหม่ขึ้นมา

“ผมไม่คิดเลยว่าพี่จุฑุกยอมจะสนิทกับพี่ฮเยจี ดูเหมือนพี่
จะคอยดูแลพี่ฮเยจีเป็นอย่างดีด้วยสินะครับ”

นี่เป็นครั้งแรกที่จุฑุกยอมพูดถึงประเด็นอ่อนไหวอย่าง
เปิดเผย

จุฑุกยอมไม่ตอบในทันที เขาเว้นจังหวะเล็กน้อยก่อนจะ
ตอบออกมาด้วยเสียงต่ำ

“...ฉันเพิ่งจะได้คุยกับฮเยจีหลังจากเกิด ‘ศึกแห่งจูโอ’”

ทำไมจู่ๆ ถึงพูดเรื่อง ‘ศึกแห่งจูโอ’ กันนะ

ถึงสาเหตุที่คนในตระกูลจูกับตระกูลโอบาดหมางกัน
จะเป็นเพราะเรื่องนั้นก็เถอะ...

เสียงของจูซุกยอมกดต่ำลงกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด

แม้ว่าจูซุกยอมจะผ่านช่วงเสียงแตกหนุ่มมาแล้ว ทว่า
เนื้อเสียงของจูซุกยอมก็ยังคงต่ำกว่ามาก

“คิดว่าต้นเหตุของศึกแห่งจูโอคืออะไร”

“ครับ?...เท่าที่รู้คือความขัดแย้งเรื่องแนวทางการบริหาร”

จูซุกยอมส่ายหน้า

“ต้นตอจริงๆ คือ ‘ความโศคร้ายของตระกูลโอ’ ต่างหาก”

“ความโศคร้ายเหรอครับ”

“ตระกูลโอเกิดมามีเคราะห์ หลายคนต้องอายุสั้น รวมถึง
ว่าที่ผู้นำคนต่อไปของจูโอก็รูปตัว”

แม้ตระกูลจู่และตระกูลโอจะร่วมกันก่อตั้งจู่โอกรุปขึ้นมา แต่ผู้นำกลับเป็นคนตระกูลจู่มาโดยตลอด จนคนนอกคิดว่า นั่นเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ

นี่คงเป็นครั้งแรกที่จู่ชู่ฮยอกได้ฟังความจริง ใบหน้าของเขาจึงดูตกใจเป็นพิเศษ

“คนตระกูลโอมีลูกหลานน้อยอยู่แล้ว พอมีคนเสียชีวิตกะทันหันบ่อยเข้า กรรมการบริหารก็ไม่อยากแต่งตั้งคนของตระกูลโอขึ้นมาในตำแหน่งสำคัญ ยกเว้นคนในตระกูลโอเองนะ”

“เอ๋? แต่ว่า...ตอนนี้ตำแหน่งสำคัญๆ ก็เป็นคนของตระกูลโอทั้งนั้นนี่...”

“เป็นผลพวงมาจาก ‘ศึกแห่งจู่โอ’ ยังไงล่ะ”

สาเหตุที่ทำให้สองตระกูลบาดหมางกันจนเกือบล้มจู่โอกรุป คงเป็นเรื่องนี้เอง

“เพราะแบบนี้ ทั้งสองตระกูลจึงพยายามคลุมถุงชน เพื่อหวังจะรวมกันเป็นตระกูลเดียว แล้วยังคิดจะเปลี่ยนนามสกุลให้เป็น ‘จูโอ’ อีกด้วย”

“หา!? ถึงกับจะเปลี่ยนนามสกุลเลยหรอครับ!”

ฟังดูเหมือนตาแก่พวกนั้นเลอะเลือนอย่างที่โอฮะยอง บ่นไม่มีผิด

“ตระกูลโออยากรวมตระกูล ก่อนที่จะมีใครในตระกูล ต่วนจากไปอีก แต่ท่าทีของฝั่งตระกูลจูค่อนข้างเฉยเมย... การที่นายไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้ ก็เพราะคนที่ต้องแบกรับคือฉันไง”

“พี่ชุกยอม...”

“แต่โอฮะยองกับฮะเยจีนะ ต่างออกไป”

จูชุกยอมยกไฟแช็กขึ้นมาถือไว้เฉยๆ แต่ไม่ได้คิดที่จะสูบบุหรี่ต่อหน้าพวกเรา

“สำหรับตอนนี้ จากบรรดาทายาทที่อยู่ในวัยอันควรแก่ การแต่งงานของฝั่งตระกูลโอ โอฮะยองกับโอฮะเยจีเป็นเพียงสองคนที่ยังไม่ได้แต่งงาน พวกเธอคงได้รับแรงกดดันอย่างมาก

ถึงฮเยจีจะไม่หนักเท่าพี่สาวเพราะอายุน้อย แต่เธอก็ต้อง
แบกรับสิ่งต่างๆ ไว้พอสมควร”

เบื้องหลังของโฮฮเยจีที่เป็นตัวละครของฉันต้องเผชิญกับ
เรื่องแบบนี้เธอเหนื่อย

น่าประทับใจจริงๆ ที่แม้จะต้องรับแรงกดดันขนาดนั้น
แต่เธอก็ยังเติบโตมาได้อย่างเข้มแข็งและซื่อตรง

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ ข้อมูลบางอย่างก็ผุดขึ้นมา

...ไม่สิ ดูเหมือนโฮฮเยจีจะมีประวัติเคยเกเรตอนอยู่
ปีหนึ่งนี่นา

แม้ผลการเรียนของชั้นปีสามจะถูกผูกขาดโดย
‘โดวอนอูกกีฮวัน’ ซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งอันดับหนึ่งและสอง
แต่ถัดจากนั้นไม่ใช่

ตลอดสามปีที่ผ่านมา ตั้งแต่อันดับสามถึงสิบมักเกิดการ
แก่งแย่งอย่างดุเดือด โดยเฉพาะโฮฮเยจีกับยูซังฮีซึ่งเป็นคู่แข่ง
ที่มีคะแนนสูสีกันมาก

ยูซังฮีเป็นคนที่ทำให้ไอฮยเจ็กกลับมาเข่าร้องเข่ารอยก็จริง แต่เพราะวิธีการค่อนข้างรุนแรง จึงมีข่าวลือว่าหลังจาก เหตุการณ์นั้น ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ห่างเหินและไม่ค่อย ญุกกัน

“เดิมทีजूโอกรู๊ปก็มีหลักการบริหารแบบไม่นำตระกูล มาเกี่ยวข้องไม่ใช่เหรอ ทำไมพวกเขาถึงพยายามทำอะไร ที่สวนทางกับยุคสมัยล่ะ”

“ผู้บริหารหลายคนมีความคิดที่แตกต่างกันไป คงต้องใช้ เวลาอีกหลายปีกว่าฉันหรือพวกเขาจะคุมอำนาจที่แท้จริงได้”

เมื่อบทสนทนาเริ่มขาดช่วง จูซุฮยอกก็พูดขึ้นบ้าง

“...ว่าแต่ ทำไมพี่ถึงเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราฟังล่ะครับ”

จูซุฮยอกพูดถูก

ทำไมจูซุฮยอกยอมถึงพูดเรื่องพวกนี้ออกมาในที่ที่มีคนนอก อย่างฉันอยู่ด้วย

แม้หลายอย่างจะสามารถคาดเดาได้จากการเปลี่ยนแปลง รายชื่อคณะกรรมการในช่วงก่อนและหลังเหตุการณ์ ‘ศึกแห่งजूโอ’

แต่เรื่องที่ว่าทั้งสองตระกูลจะรวมเป็นตระกูลเดียวกัน หรือแม้แต่เปลี่ยนนามสกุลนั้น ถือว่าเป็นข้อมูลภายในที่คนนอกไม่ควรรู้และไม่จำเป็นต้องรู้ด้วยซ้ำ

ฉันไม่เข้าใจเหตุผลที่เขาเอ่ยถึงเลย

แต่คำตอบนั้นอยู่ในประโยคถัดไป

“ฉันแค่อยากปฏิบัติกับฮเยจีอย่างดี อย่างน้อยก็อยากให้เธอได้หายใจคล่องขึ้นเวลาอยู่นอกบ้าน”

“นั่นเป็นเหตุผลที่พีทำดีกับพีฮเยจีเหรอครับ”

จુจุกยอมที่กำลังควงไฟแช็กในมือเล่นตอบกลับมา โดยที่สายตาก็ไม่ได้หยุดอยู่ที่จુจุกฮเยออก แต่ยังมองมาทางฉันด้วย

“ช่วยปลอมฮเยจีหน่อยนะ”

นี่คือเหตุผลที่เขาเล่าเรื่องต่างๆ ให้เราฟังนั้นหรือ

เพราะฉันเป็นคนที่รู้วิธีติดต่อกับโฮสเยจองซึ่งกำลัง
หลบซ่อนจากสายตาของจู่โอกรูปอยู่ จูชุกยอมเลยหวังว่า
ฉันจะช่วยดูแลโฮสเยจีให้ด้วย

ทั้งที่ฉันก็ตั้งใจจะปฏิบัติกับตัวละครของตัวเองอย่างดี
อยู่แล้ว แต่พอได้ยินเขาพูดด้วยน้ำเสียงและวิธีการแบบนี้ ฉันจึง
รู้สึกแปลกๆ ยิ่งไงชอบกล

หลังเสร็จมือกลางวัน จูชุกยอมก็พูดทิ้งท้ายกับฉัน
ก่อนจะกลับ

“ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับจูชุกยอมหรือโฮสเยจีก็ติดต่อฉันได้เลยนะ
และถ้าเกิดเรื่องกับโฮสเยจอง...ไม่สิ เธอคงไม่യാกรับความ
ช่วยเหลือจากฉันหรอก”

นามบัตรที่เขายื่นให้มีแค่ชื่อ ‘จูชุกยอม’ ที่เขียนด้วย
ฟอนต์ลายมือพร้อมกับดีไวซ์โค้ดเท่านั้น

แค่ดูก็รู้แล้วว่าไม่ใช่นามบัตรธุรกิจ

หลังจากยื่นนามบัตรให้ฉันแล้ว เขาก็ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม

ดูจากระบบฟอกอากาศที่เริ่มทำงานอย่างเต็มกำลัง
เขาคงเตรียมอัดบุหรี่ปุหรี่ชุดใหญ่

ก่อนที่ประตูจะปิดสนิท ฉันก็ได้ยินเสียงจุดไฟแช็ก

ช่างเป็นสิ่งห้อมมควันที่เกินเยียวยาจริง ๆ

ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากเราออกจากสำนักงานใหญ่ของจุกูโอกรูป

เดิมทีวันนี้ฉันตั้งใจจะบอกลากันแค่นั้น แต่จุกูฮุฮยก
บอกว่าอยากไปสงชอนให้ได้

พอเขาพูดว่า ‘ถ้าอยู่เฉย ๆ ฉันคงจะแผลอคิดฟุ้งซ่านอีก’
ฉันเลยไม่อาจปฏิเสธได้

และเมื่อตัดสินใจมาสงชอนแล้ว เราก็ได้เจอกับ
ว่าที่สิงห์ห้อมมควันอีกหนึ่งราย

“แฉีก! พวกนายมาโผล่ที่นี่ได้ยังไงเนี่ย!”

จู่จู่ฮยอกที่ทำหน้าหมองมาตลอดทางพลันตอบกลับด้วยเสียงร่าเริงผิดกับท่าที่เดิม ทว่าภายใต้ใบหน้าเป็นนัยน์ของเขาทั้งน้ำเสียงและเนื้อหากลับฟังดูโหดร้ายอย่างยิ่ง

“ยุ่นชอบ นายอุตสาหมาฮงซอนเพื่อฝึกวิชาทั้งที ยังจะสับบุหรืออีกหรือ คุณปู่ทักกับฮโยคนอยู่ไหน”

เมื่อมาถึงฮงซอน เราได้พบกับบังยุ่นชอบที่กำลังคาบบุหรืออยู่หลังซากตันไม้หักๆ ต้นหนึ่ง

ภายในหอฝึกสี่เงินซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของทะเลสาบสี่คราม เขตภูมิทัศน์ของโรงเรียนม.ปลายอินกวัง

เสื่อขาวที่ยืนอยู่ใต้โดมกลุ่มดาวเจ็ดประจิมพุดขึ้นขณะเก็บเขี้ยวขาว

“ข้าไม่สนใจหรอกว่าเจ้าจะมีจุดประสงค์อะไร”

อีกฝ่ายซึ่งมีร่างกายเลือนราง กำลังคุกเข่าคลานอย่างลำบากยากเข็ญ

และนั่นก็คือวิญญาณภูเขแห่งภูเขาปึกสวรรค์

หลังจากถูกลากมาล้อมภายใต้หน้ากากของคำว่าการศึกษาสภาพของมันในตอนนี่จึงดูอ่อนล้าอย่างยิ่ง

“ถ้าเป็นแค่เรื่องหยอกล้อที่อยู่ในขอบเขตของความพอดี ไม่ส่งผลเสียต่อนิสัยของลูกหลาน ข้าก็พอจะหลับตาข้างหนึ่งได้ แต่...”

เสื่อขาวจับทำยทอยวิญญาณภูเขายกขึ้น แล้วเอ่ย

“อย่ารบกวบโจอียชินอีก”

บทที่ 235 ฟ้ายหลังฝน (6)

บังยูนชอบที่เป็นนักเรียนม.ปลายแล้ว พยายามจะเปลี่ยนแปลงตัวเองอยู่หลายครั้ง

ทว่า คนเราไม่ได้เปลี่ยนกันง่ายๆ

ทันทีที่ตัดสินใจว่าจะเปลี่ยนแปลง มีเพียงคนที่มุ่งมั่นอย่างแรงกล้าหรือไม่กี่อัจฉริยะเท่านั้น ที่จะประสบความสำเร็จในครั้งแรก

และบังยูนชอบเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา

ทั้งที่คิดว่าตอนนี้ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ ...

ความฮึกเหิมที่เอ่อล้นขึ้นมาตอนที่ตัดสินใจแน่วแน่ค่อยๆ มีดมัวลงในระหว่างการฝึกที่น่าเบื่อและหนักหนา

เดิมที่เขาเชื่อว่าถ้าเข้าเรียนที่โรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างแล้วจะเปลี่ยนไปได้ ทว่าในความเป็นจริงกลับไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนไปเลย

เขาเชื่อว่าถ้าได้เป็นศิษย์ของทักกอชันจะเปลี่ยนไปได้
แต่ก็ไม่ใช่อีก

แม้จะเจอกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญในค่ายยุวชน ได้
เป็นศิษย์ของสุดยอดนักสู้ระยะประชิดอย่างทักกอชัน แต่บังยูน
ชอบก็ยังคงเป็นคนที่มีเหมือนเดิม

การจะเปลี่ยนจากคนที่มึนเป็นคนธรรมดา หรือจากคน
ธรรมดาเป็นเพลเยอร์ระดับสูงได้นั้น นอกจากจะมีจุดเปลี่ยนแล้ว
ยังต้องใช้เวลา ความพยายาม และความอดทนอย่างมาก

เขารู้ดีว่าตนจะแข็งแกร่งขึ้น หากฝึกฝนได้ตามบทเรียน
ที่ทักกอชันมอบหมาย แต่กลับยังมีช่องว่างกว้างๆ ระหว่าง
'เข้าใจ' กับ 'ทนไหว'

แล้วไอ้เบี้ยกนั้นทนได้ยังไงกันนะ ทำทั้งหมดนั้นได้ยังไง
กัน!

ขณะที่บังยูนชอบเฝ้ามองพัฒนาการของแมงฮโยดอน
อยู่ข้างๆ และได้เห็นว่าอีกฝ่ายก้มหน้าก้มตาฝึกโดยไม่ปรีปาก
บ่น เขาก็ตระหนักได้

ว่านี่แหละ คือคนที่พยายามและเป็นอัจฉริยะจริงๆ

แม้จะเกิดมาพร้อมพรสวรรค์ ทว่าการเติบโตที่ต้องอดทน ต่อความเจ็บปวดและความซ้ำซากจำเจเพื่อให้ตนเองเบ่งบาน อย่างงดงามนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

เมื่อเทียบกับแมงฮโยดนที่กัดฟันก้าวไปข้างหน้าได้ ตลอด บังยุนซอบก็เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

...แต่เดี๋ยวก็ได้พักแล้ว! เพราะพายุไต้ฝุ่นพัดเข้าทาง จังหวัดคังวอน!

และก่อนที่พายุไต้ฝุ่นจะถล่มฮงซอน ทักกอกซันก็เปิด พยากรณ์อากาศดู แล้ววางแผนการฝึกให้ตรงกับช่วงพายุเข้า

ส่วนบังยุนซอบที่พยายามฝืนเพราะเชื่อว่าอีกเดี๋ยว ก็จะได้พัก ก็เผลอตะโกนลั่นออกไปจนถูกลงโทษ

“พายุจะเข้าแล้วยังจะฝึกอีกเหรอ! บ้าไปแล้วหรือไง!”

“พูดว่าบ้ากับอาจารย์ได้ไง ไร้เด็กเปรต!”

“ฮ้าก!”

เสียง 'บั๊ก!' ดังลั่นพร้อมกับหน้าผากของบังยุนชอบที่
โตนตืดเต็มแรง

แม้จะเป็นการตีตหน้าผากที่มองผิวเผินอาจดูเหมือน
การปล่อยหมัดแผ่วเบา แต่มันกลับเร็วเสียจนบังยุนชอบก็ยัง
หลบไม่ทัน ความเจ็บปวดจึงกัดกินไปถึงกระดูกและแผ่ซ่าน
ไปถึงปลายนิ้ว

“ไปกันเถอะ เจ้าพวกลูกศิษย์!”

ทักกอชันเปล่งเสียงกระตือรือร้นเรียกลูกศิษย์ให้ตามมา
ท่ามกลางสายฝนที่เริ่มโปรยปราย

แต่ยิ่งเดินขึ้นเขา พายุก็ยิ่งทวีความเกรี้ยวกราด

และระหว่างที่พวกเขาหยุดพักหลบหายใจบนยอดเขา
เล็กๆ ในสองซอน

บี๊บ!

ดีไวซ์ของทุกคนซึ่งตั้งโหมดเงียบและห้ามรบกวนไว้
ก็ดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง และในโหมดนี้ การแจ้งเตือนเดียว

ที่พวกเขาจะได้รับมีเพียงข้อความจากดาวเทียมของสมาคม
เพลเยอร์เท่านั้น

ทั้กกองชั้นจึงรีบเปิดดีไวซ์ แล้วฉายโฮโลแกรมขึ้นทันที

“...สมาคมเรียกระดมพลฉุกเฉิน”

เนื่องจากอายุได้ผู้คนมีขนาดใหญ่กว่าที่คาดไว้และ
อาจสร้างความเสียหายร้ายแรง จึงขอความร่วมมือจากเพลเยอร์
ในพื้นที่ให้เข้าร่วมภารกิจช่วยเหลือผู้ประสบภัย

ขอความร่วมมือในภารกิจช่วยเหลือหรือ...มีอะไร
แบบนี้ด้วยสินะ

ทั้กภัยธรรมชาติ และรอยแยกต่างมิติ

เมื่อสองสิ่งนี้เกิดขึ้นพร้อมกัน เพลเยอร์มักเลือกจัดการ
กับรอยแยกก่อน เพราะเพลเยอร์ไม่มีหน้าที่ต้องรับมือกับ
ภัยธรรมชาติ

แต่เพื่อเห็นแก่มนุษยธรรม และเพื่อเตรียมรับมือในกรณี
ที่เกิดรอยแยกมิติระหว่างที่สถานการณ์ภัยธรรมชาติยังไม่
คลี่คลาย ทางสมาคมเพลเยอร์จึงส่งเสริมให้เพลเยอร์เข้าร่วม

ภารกิจช่วยเหลือผู้ประสบภัย แม้จะไม่มีคำตอบแทนเหมือนการ
พิชิตรอยแยกต่างมิติ แต่เพลเยอร์ส่วนใหญ่ก็มักจะตอบรับ
ด้วยความเต็มใจ

มีเพลเยอร์บางกลุ่มตั้งตัวเป็นอาสาสมัครโดยเฉพาะ
สำหรับสถานการณ์ภัยธรรมชาติด้วยซ้ำ

อย่าบอกนะว่าจะให้ฝึกต่อในสภาพนี้นะ?

บังยูนชอบเหลือบมองใบหน้าของทักกอชั้นด้วยความ
กังวล

โชคดีที่ดูเหมือนทักกอชั้นตั้งใจจะเข้าร่วมภารกิจ
ช่วยเหลือผู้ประสบภัย

พวกเขาตอบรับคำร้องขอความร่วมมือและมุ่งหน้าไปยัง
สำนักงานอำเภอฮงซอน ท่ามกลางสายฝนที่โหมกระหน่ำและ
คนสวมเสื้อกันฝนจำนวนมากที่ต่างวิ่งวุ่นไปทั่วอย่างวุ่นวาย

ในลานจอดด้านหน้าสำนักงานมีรถดับเพลิงและ
รถตำรวจแล่นเข้าออกไม่ขาดสาย บรรยากาศเต็มไปด้วย
ความตึงเครียด

แต่เพลเยอร์ที่ตอบรับการเรียกตัว กลับมีไม่ถึงห้าสิบคน

ในสถานการณ์ที่ยากจะขอความช่วยเหลือจากพื้นที่ใกล้เคียง เนื่องจากพายุไต้ฝุ่นพัดถล่มทั่วทั้งคาบสมุทรเกาหลีแบบนี้ บังยุนชอบเริ่มกระวนกระวายเมื่อเห็นจำนวนเพลเยอร์ที่ตอบรับและเดินทางมาที่นี่

ทำไมแถวนี่ถึงไม่มีเพลเยอร์เลยล่ะ อ่าเกอซองซอนมีประชากรประมาณเจ็ดหมื่นคน ต่อให้มีเพลเยอร์ที่เคลื่อนไหวแค่หนึ่งเปอร์เซ็นต์ ก็น่าจะมีตั้งเจ็ดร้อยคนไม่ใช่หรอ...!

แม้จะพอเข้าใจได้ว่าผู้สูงอายุที่เคลื่อนไหวลำบากอาจไม่สามารถเข้าร่วมภารกิจได้ แต่จำนวนเพลเยอร์ที่มีในพื้นที่นี้ก็ดูน้อยเกินไปจริงๆ

หรือต่อให้คิดว่า ในซองซอนมีสัดส่วนเพลเยอร์ไม่มาก แต่เพลเยอร์ที่มาก็ยังน้อยเกินไปอยู่ดี

ขณะบังยุนชอบกำลังครุ่นคิด ข้าราชการคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาทักกอกชันแล้วหยิบแผนที่เคลือบพลาสติกออกมาอธิบาย

และจากคำอธิบายของเขา กลุ่มของบังยูนชอบ
ซึ่งประกอบด้วยทักกอกชันกับเด็กโรงเรียนม.ปลายอินกวัง
สองคน ได้รับคำขอร้องที่ยากลำบากเป็นพิเศษ

“ละแวกนี้หน้าท่วมเป็นประจำ แถมยังถูกตัดขาด
โดยสมบรณ์เพราะสะพานพัง ทางเราส่งหน่วยดับเพลิงเข้าไป
ไม่ได้เพราะกำลังคนไม่พอ เบื้องต้น เราอพยพผู้ใหญ่บ้าน
ตรงเชิงเขาออกมาแล้ว แต่ยังมีเหลือชาวบ้านที่ป่วยเป็นโรคเรื้อรัง
ติดอยู่ด้านใน สิ่งที่น่ากังวลที่สุดตอนนี้คือดินถล่ม...”

คำขอที่พวกเขาได้รับคือภารกิจช่วยอพยพชาวบ้าน
ที่ติดอยู่ในพื้นที่ห่างไกลเนื่องจากสะพานถูกตัดขาดเพราะฝนตก
หนัก

“ฉันได้ยินมาจากกีนฮยองแล้วว่าสภาพร่างกายนาย
ไม่ค่อยดี อย่าฝืนตัวเองล่ะ”

“...ครับ!”

ก่อนออกเดินทาง ทักกอกชันกำชับแมงฮโยดนด้วยความ
ห่วงใย

บังยุนชอบที่เห็นก็ถึงกับตะลึง

หมอนี่...ป่วยหรือ ทั้งที่สู้ง่างขนาดนั้นเนี่ยนะ?

ตอนนั้นเขาไม่ได้คิดอะไรเลย เพียงทำตามคำสั่งของ
ทักษกอนอย่างเดียวเพื่อที่จะได้หลุดพ้นจากสถานะเบ๊ขนมปัง

แต่พอลองคิดทบทวนดูดี ๆ การที่แมงฮโยदनพยายาม
หลีกเลี่ยงการบาดเจ็บระหว่างประลองในสนามประลอง
ทรงแปดเหลี่ยมก็ดูแปลกจริง ๆ

เวรเอ๊ย! นี่ไม่ใช่เวลามามัวห่วงคนอื่นสักหน่อย!

เขาไม่มีเวลาคิดเรื่องนั้นอีก

พวกเขาเริ่มลงพื้นที่ทั่วฮงซอนเพื่อตอบสนองต่อคำร้อง
ขอความร่วมมือ

ฝนและลมที่กระหน่ำอย่างต่อเนื่องทำให้ร่างกายเริ่ม
อ่อนล้า เสื้อผ้าที่เปียกชื้นดูตกสีน้ไออุ่นจากร่างกายไปเรื่อย ๆ

ขณะที่พลังกำลังของบังยุนชอบลดฮวบลงเรื่อย ๆ พายุ
ได้ฝุ่นก็ยังไม่มีทีท่าจะอ่อนกำลังลงเลยแม้แต่หน่อย

ทว่าแมงฮโยดนยังคงคล่องแคล่วกระฉับกระเฉง ส่วนทักกอซันก็ใช้คลื่นพลังพิเศษหุ้มร่างกายไม่ให้โดนน้ำฝน แม้แต่หยดเดียว

เมื่อเห็นภาพเหล่านั้น ความท้อแท้และความรู้สึกพ่ายแพ้ ในใจบังยูนชอบก็ทวีขึ้นเรื่อย ๆ

นี่เราแพ้ตาแก่ที่อายุเกินเจ็ดสิบกับไอ้เปี้ยกที่ตัวยุกว่าและ ดูเหมือนจะมีโรคประจำตัวเนี่ยนะ...!

ถึงจะกัดฟันอดทนแค่ไหน แต่สุดท้ายบังยูนชอบก็มาถึงขีดจำกัด ทักกอซันที่เห็นเขาหอบหายใจถึงรีบเข้ามาห้าม

“เบ็ชนมปัง กลับไปพักก่อนเถอะ”

“โวย์ ให้ตายสิ! ก็บอกว่าอย่าเรียกเบ็ชนมปังไง!”

เมื่อแหกปากตะโกนเป็นครั้งสุดท้าย พลังของบังยูนชอบก็หมดลงพอดี

เขาไม่สามารถปล่อยคลื่นพลังพิเศษออกมาได้อีก แล้วร่างกายก็เริ่มเย็นเฉียบอย่างรวดเร็ว

สุดท้ายเขาก็ต้องพักอยู่ในศูนย์อพยพชั่วคราวซึ่งตั้งอยู่ใน
โรงยิมของโรงเรียนใกล้กับสำนักงานอำเภอสงขลोन

เขาเผลอหลับไปที่มู่มหนึ่งของโรงยิมอย่างหมดสภาพ
และพอตื่นขึ้น ทุกอย่างก็จบสิ้นแล้ว

พายุได้ฝุ่นสงบลงแล้ว ทักกอดฉันกับแมงฮโยจนช่วยชีวิต
ผู้คนไว้ได้มากมาย

ทั้งสองคนกลายเป็นฮีโร่ และตอนนี้ก็กำลังหลับสบาย
อยู่ใต้ผ้าห่มไม่ไกลจากบังยูนชอบ

เมื่อเห็นภาพนั้น บังยูนชอบก็รู้สึกสับสนจนไม่สามารถ
อธิบายเป็นคำพูดได้

...ฉันทำอะไรไปบ้างวะเนี่ย

เขามองดูคนทั้งสองที่หลับอยู่ แล้วค่อยๆ พาตัวเอง
ออกมาจากโรงยิม

ท้องฟ้าแจ่มใสเพราะพายุผ่านไปแล้ว

แม้ถนนจะเต็มไปด้วยป้ายที่ปลิวตก เติ้นท์ที่พลิกคว่ำ
ผ้าใบโฆษณาที่พันกันยุ่งเหยิง และต้นไม้ที่หักโค่น แต่อากาศก็ดี
และผู้คนก็ดูมีชีวิตชีวา

บึงขุนชอบเดินอย่างไร้จุดหมายมาถึงภูเขาเบญจจรรณ
จุดที่เขาเคยไปต่อไม่ไหวจนต้องหยุดพัก

ที่แห่งนี้คือจุดที่พวกเขาเรียกร้องให้ไปช่วยตามหา
คู่สามีภรรยาวัยหกสิบกว่าที่หายตัวไปตอนขึ้นเขาไปเก็บเห็ด

เห็นสองคนนั้นนอนหลับสบายแบบนั้น ก็คงช่วยมาได้
แล้วละมัง

แม้จะคิดแบบนั้น แต่ในใจก็ยังมีรู้สึกอึดอัดอยู่ดี

จนถึงขนาดนี้แล้ว สิ่งที่ผมดูขึ้นมาในหัวคือบุหรี

...ยังงใจอียชินก็ไม่ได้อยู่แถวนี้ และผู้บำเพ็ญตบะทัก
กับไอ้เปี้ยกก็กำลังหลับอยู่ คงไม่โดนจับได้หรอกมัง

บึงขุนชอบรวบรวมพลังของความเป็นไอ้ทึม หยิบบุหรี
ที่ซ่อนไว้ออกมาคาบ

การนำบุหรือออกมาได้ก็เรื่องหนึ่ง แต่ตอนนี้ก็ดันมีปัญหา
ใหม่

ไม่มีไฟนี่นา!

เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความเจ็บใจในความซื่อป้อ
ของตัวเอง และเตรียมจะเดินกลับไปโรงยิม

ทันใดนั้นเอง โจอียชินกับจู่ซุฮยอกก็โผล่มาจากด้านหน้า

ทันทีที่เห็นบังยุนชอบคาบบุหรืออยู่ในปาก ฉันก็เริ่มครุ่นคิด

ใช่ไปซื้อขนมปังหรือคอร์นเบรดดีนะ?

ระหว่างที่ฉันมัวแต่คิด บังยุนชอบก็รีบแก้ตัว
อย่างเอาเป็นเอาตาย

“จะ ฉันยังไม่ได้จุดไฟเลยนะ!”

“ยุนชอบ...”

จุกชูฮยอกดึงบุหรี่ปูออกจากมือบังยุนชอบด้วยความว่องไว
ปานสายฟ้าแลบ

บังยุนชอบแผลอเอื้อมมือไปแย่งกลับตามสัญชาตญาณ
แต่พอรู้ตัวว่าทำอะไรอยู่ก็ชักมือกลับอย่างเก้อ ๆ

จุกชูฮยอกโยนบุหรี่ปูนั้นขึ้นไปในอากาศอย่างไม่ไยดี

วาบ!

เกิดแสงวาบขึ้นในอากาศชั่วพริบตาหนึ่ง ซึ่งเป็นผลจาก
การที่จุกชูฮยอกเสกดาบคู่จากการ์ดไอเท็ม แล้วฟันบุหรี่ปูเหล็ก
เป็นผุยผงปลิวหายไปกับสายลม

“โห...”

“ช่วงปิดเทอมมีสถานที่ที่จัดโปรแกรมเลิกบุหรี่ปูสำหรับ
เยาวชนอยู่นะ ไปลองดูไหม”

“ไม่ล่ะ ฉันจะไปที่นั่นทำไมกันเล่า! ยังไม่ได้สูบสักหนอย!”

บังยุนชอบที่ดูจะยังไม่หายทึ่งกับฝีมือของจุกชูฮยอก
เถียงคอเป็นเอ็น แต่หางเสียงยังไม่ทันจะขาดหาย

ปัก!

“ฮ้าก!”

เสียงดังสนั่นราวกับท่อนไม้หักดังขึ้น พร้อมกับ
บังยูนชอบที่ปลิวไปกระแทกกับเสาไม้เต็มแรง

และที่ที่บังยูนชอบยืนอยู่จนถึงเมื่อกี้ ก็มีหักกอชัน
ยื่นหน้าดำหน้าแดงอยู่แทน

ดูจากท่าทางแล้ว เขาคงโดนตีตหน้าผากอย่างเต็มแรง
แน่นอน

“เอาอีกแล้ว สุบบุหรี้อีกแล้วเหอ แถมยังไม่ใช้ที่ไหน
แต่เป็นบนภูเขากี้!”

“โวย ก็บอกว่าไม่ได้สูบไง!”

ขณะที่ศิษย์อาจารย์กำลังทะเลาะกันอยู่

ฉันทก็ได้ยินเสียง ‘กุกกัก’ เบาๆ จากด้านหลัง ฟังดูคล้าย
กิบเท้าม้า

“เดี๋ยวนะ มีคนกำลังมาทางนี้”

ทันทีที่ฉันพูดแบบนี้ ทั้งทั้กกอซันและคนอื่น ๆ ก็ปลัน
หันหลังกลับไปมองราวกับเริ่มสัมผัสถึงสิ่งนั้นได้เช่นกัน

ใครบางคนที่มีเรื้อนผมสีดำขลับและผิวคล้ำคมเข้ม กำลัง
ตรงมาทางพวกเราพร้อมกับม้าขาวสามตัว

ฉันไม่เคยพบสตรีผมดำที่ดูแข็งแกร่งมากผู้นี้ก็จริง
แต่เหมือนเคยเห็นม้าขาวสามตัวนี้มาก่อน

อย่าบอกนะว่าม้าพวกนั้น...

วันที่ฉันมาถึงฮงซอนเพื่อเยี่ยมฮงคยองบักพร้อมกับ
มินกือรินและซงแดซอก ขณะที่พวกเราผ่านไปทางถนน
ไทรอาซาบนภูเขาเบญจจรน จู่ ๆ แอร์แท็กซี่ก็หยุดแล่นเอง และ
ด้านล่างแอร์แท็กซี่ที่จอดค้างกลางอากาศมีม้าขาวสามตัว
เงยหน้ามองพวกเรา ก่อนจะวิ่งลับสายตาไป

พวกม้าขาวในตอนนั้นหรือ

ทั้กกอซันเคลื่อนตัวมาอยู่ด้านหน้าฉันแทบจะทันที
แล้วเอ่ยถามหญิงสาวผู้นำม้าขาว

“เจ้าเป็นบรรพตระกูลสินะ มีธุระอะไรถึงได้มาที่นี่”

ฉันเองก็พอจะเดาได้อยู่ว่าเขาคือบรรพตระกูล

“เอะอะเขี้ยวนะ ข้าแค่จะมาแสดงความขอบคุณเท่านั้นเอง”

พอได้ยินเสียงนั้น ฉันก็เดาออกทันทีว่าอีกฝ่ายคือใคร

เพราะมันคือเสียงที่ฉันเคยได้ยินในการประชุมพันธมิตรสิบสองนักษัตรเมื่อคราวก่อน

“สวัสดิ ข้าคือผู้นำเผ่าม้า ข้าไม่มีชื่อแบบมนุษย์ เรียกข้าว่า ‘ม้าดำ’ ก็แล้วกัน”

อีกฝ่ายคือผู้นำของเผ่าม้า หนึ่งในพันธมิตรสิบสองนักษัตร ผู้ใช้ชื่อในแซตว่า ‘ม้าดำผู้อ่อนไหว’ นั่นเอง

บทที่ 236 ฟ้ำหลังฝน (7)

ในเกมเพลย์มาโก เฝ้าม้าแทบไม่มีบทบาทปรากฏในเนื้อเรื่องเลย

และในเกมก็บรรยายอยู่เนืองๆ ว่าพวกเขาคอยทำสงครามกับเผ่าอสูรนับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์การปะทะกันของมิติ

นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ฉันคิดว่าเฝ้าม้าไม่มีบทบาทในเนื้อเรื่อง...

เพราะหากอิงจากภาษาเกาหลีที่ใช้กันในคาบสมุทรเกาหลี คำว่า 'มาจก' นั้นใช้เรียกทั้งเฝ้าม้าและเผ่าอสูร จึงทำให้เกิดความสับสน และนั่นก็คือต้นเหตุของความขัดแย้ง

แม้จะเรียกว่าความขัดแย้ง แต่ดูเหมือนจะมีเพียงเฝ้าม้าเท่านั้นที่สูญเสยกำลังพลอยู่ฝ่ายเดียว

พวกเขาต้องทุกข์ทรมานไปจนเกมจบ และเผ่าอสูรซึ่งไม่รวมตัวกันและทำตามใจชอบ คงคอยแอบบุกโจมตีพวกเขาเป็นระยะแ่นๆ

เมื่อผู้นำเผ่าม้าที่เรียกตัวเองว่าม้าดำแนะนำตัวเสร็จ ก็กวาดสายตามองพวกเรา

ทักกอดชั้นที่ยืนอยู่ใกล้ม้าดำที่สุด ตามมาด้วยฉันที่ยืนอยู่ด้านหลังเขา ถัดไปคือจู่ซุ่ยยกที่ดูจะสนใจม้าขาวมากกว่าม้าดำ บังยูนชอบที่ยังนอนคว่ำหน้าอยู่ และแมงฮโยคนที่กำลังวิ่งมาจากที่ไกลๆ

กำลังประเมินฝีมือคู่ต่อสู้หรือเปล่านะ ไม่สิ มันไม่ใช่ความรู้สึกแบบนั้น ดูเหมือนจะกำลังหาบางอย่างมากกว่า...

ม้าดำละสายตาจากพวกเราแล้วมองไปยังม้าขาวสามตัวแทน

ม้าขาวส่งเสียง 'พรีด' คล้ายถอนหายใจ แล้วกระที่บก็ปลงบนพื้นดังกุกกับ

“แปลกจัง ข้ามันใจว่าสัมผัสได้ถึงหนึ่งใน ‘ห้าวีรชน’ จากกลุ่มพวกเจ้า แต่กลับไม่มีเลย”

ห้าวีรชน ถนนไตรอาซา ภูเขาบะญูจรณ

เมื่อได้ยินคำพูดนั้น ฉันก็ระลึกถึงตำนาน ‘ห้าขุนศึก’
ที่ไม่มีโอกาสได้ถือกำเนิด เพราะเส้นเลือดถูกเขาถูกตัดขาด

แต่ตราบิตที่เส้นเลือดถูกเขายังไม่ขาดสนิทและสามารถ
สมานตัวเองได้ที่ละนิด เป็นไปได้ไหมว่าห้าขุนศึกจะปรากฏตัว
ขึ้นอีกครั้ง?

ฉันนึกถึงบทสนทนาระหว่างซงแฉงกับมินกือริน
ตอนที่เราบังเอิญเจอม้าขาวคราวก่อน

ในซองซอนมีสุดยอดเพลเยอร์อยู่สี่คนนี่นา

วีรบุรุษแขนเหล็ก ซงมันซอก

อาจารย์ของมินกือริน จิตรกรหงคยองบัก

ผู้อำนวยการของโรงเรียนม.ปลายอินกวาง ผู้เป็นนักสะสม
หนังสือ

และปู่ของซองชิวานกับซองคูกอน ประธานสมาคม
เพลเยอร์เกาหลีในยุคמיד

ทั้งสี่คนนี้มาจากซองซอนแน่นอน แต่ยังมีเหลืออีกคนหนึ่ง

ที่แรกฉันคิดว่าเป็นของคูกอน หรือไม้เท้าของซีวาน ซึ่งเป็น
เพลเยอร์ฝีมือดี และมีส่วนเชื่อมโยงกับฮงซอน แต่ก็ไม่ใช่

ย้อนกลับไปตอนที่มาเที่ยวฮงซอน ซองซีวานเคยพูดว่า

‘เปล่า พ่อแม่ย้ายบ้านก่อนฉันจะเกิดเสียอีก พวกเขา
ตรวจพบคลื่นพลังพิเศษตอนที่แม่กำลังท้อง ก็เลยรีบย้ายไปอยู่
ในเมืองใหญ่ ๆ ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับเพลเยอร์
ฉันเลยได้เกิดและโตที่โซล ส่วนครอบครัวเพิ่งย้ายกลับฮงซอน
ตอนสอบติดโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างแล้วนะ’

‘ใช่ พี่คูกอนก็ด้วย! ศูนย์ป๋มเพาะพลังพิเศษที่ฉันเคยอยู่
พี่คูกอนก็เคยอยู่เหมือนกัน เมื่อก่อนเขานะ...’

ของคูกอนกับซองซีวานเกิดนอกฮงซอน เพราะฉะนั้น
ไม่น่าจะใช้พวกเขา

และหากอ้างอิงจากคำพูดของม้าดำ ดูเหมือนในกลุ่ม
พวกเราห้าคนจะไม่มีใครที่เป็นหนึ่งในห้าวีรชนด้วย

หลังจากม้าดำที่เอาแต่พูดอยู่ฝ่ายเดียวเงียบไป ทัก
กอซันก็ถามขึ้น

“ผู้นำเผ่ามามีเรื่องอะไรให้ต้องมากล่าวขอบคุณเธอ”

“เมื่อคืนนี้ มีเพลเยอร์คนหนึ่งช่วยบริวารเผ่าม่าที่ติดกับดักไว้ได้นะ”

ถ้าเป็นเมื่อคืนก็คือช่วงที่พายุไต้ฝุ่นพัดถล่มสงขานอย่างหนัก

แม้จะไม่รู้ว่าใครทำอะไรไปบ้าง แต่ดูท่าว่ามีคนลาดตระเวนอยู่รอบๆ ภูเขาในช่วงนั้นจริงๆ

ทักกอสันดูจะนึกอะไรไม่ออก ส่วนบังขุนชอบก็ทำหน้าที่ช่วยเหลือ แสดงว่าไม่น่าใช่เขา

แมงฮโยคนที่เพิ่งมาถึงและยังไม่เข้าใจสถานการณ์ดีนัก เจียบไปพักใหญ่ก่อนจะหลุดทำเสียง ‘ฮะ!’ ออกมา

“ระหว่างที่กำลังตามหาคนที่ไปเก็บเห็ดเมื่อวาน ผมบังเอิญเจอม้าป่าตัวหนึ่งติดกับดักอยู่เลยช่วยไว้...หมายถึงตัวนั้นหรือเปล่าครับ”

“เป็นเจ้าของสินะ ที่ช่วยบริวารของข้าไว้”

ดูเหมือนม้าป่าที่แมงฮโยดนช่วยไว้จะเป็นสัตว์บริวาร
ของเผ่าม้า

และจากที่ฟัง ดูเหมือนแมงฮโยดนจะออกปฏิบัติภารกิจ
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยท่ามกลางพายุเมื่อคืนด้วย

สมแล้วที่เป็นตัวละครของฉัน แค่อินเดียก็สามารถสร้าง
วีรกรรมที่ชวนให้อบอุ่นหัวใจได้แล้ว

“บริวารตนั้นยังเยาว์วัย จึงอ่อนแอมากนัก หากไม่มีใคร
มาช่วย คงได้เกิดปัญหาตามมาเป็นแน่ ต้องขอบใจเจ้ามาก
ได้โปรดรับการค้ำับจากข้าด้วย”

ม้าดำพูดพลางเดินเข้าไปหาแมงฮโยดนทันที
จนเด็กหนุ่มเผลอผละถอยหลังด้วยใบหน้ากระอักกระอ่วน

“เอ่อ...มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องมาขอบคุณอะไรขนาดนั้น
หรอกครับ”

“งั้นเหรอ”

ม้าดำทำท่าครุ่นคิดอยู่ราวหนึ่งวินาที ก่อนจะสายศีรษะ

“แต่ข้าไม่คิดแบบนั้นนะ”

“...ครับ?”

“ข้าคิดว่าเจ้าสมควรได้รับการคำนับ”

“เอ่อ...ครับ”

ดูท่า ม้าดำคงเป็นพวกหัวรั้นพอสมควร

ในขณะที่แมงฮโยดนยังคงทำตัวไม่ถูก ม้าขาวทั้งสามที่อยู่ด้านหลังก็เริ่มกระตือรือร้นกับพื้นดังกุกกักเหมือนจะเร่งให้เขารับการคำนับ

มองเผินๆ แล้ว เผ่าม้านูไม่ได้มีท่าที่เป็นศัตรูกับมนุษย์แต่อย่างใด

แต่ยังไงเผ่าม้าก็เป็นบรรพตระกูล ต่อให้ทำสงครามกับเผ่าอสูร แต่ก็ไม่มีสิ่งใดรับประกันได้ว่า พวกเขาไม่ได้อยู่ฝ่ายเดียวกับจอมบงการ

ในหมู่เผ่าอสูร มีทั้งพวกที่ร่วมมือกับจอมบงการและพวกที่ไม่ข้องแะด้วย

หากเผ่าอสูรทั้งหมดอยู่ฝ่ายจอมบงการจริง พวกมันคงไม่ทำเรื่องบ้าๆ อย่างการสวมหน้ากากอีกา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของราชันอสูรอีกา แล้วเดินไปไหนมาไหนหรอก

ดังนั้น ลำพังแค่ข้อเท็จจริงที่ว่าเผ่าม้าเคยทำสงครามกับเผ่าอสูรก็ไม่สามารถใช้เป็นข้อพิสูจน์ได้ว่าพวกเขาไม่ใช่คนของจอมบงการ

“บริวารของเผ่าม้าออกมาเดินเตร็ดเตร่บนภูเขาในคืนที่สภาพอากาศเลวร้ายทำไมกัน”

ทักกอสันเอ่ยถาม พลังเข้ามายืนขวางม้าดำที่ไม่แน่ใจว่ากำลังขอบคุณแมงฮโยเดนหรือมาข่มขวัญเขากันแน่

“เมื่อคืนเผ่าอสูรลอบจู่โจมในช่วงพายุเข้า ข้าเลยยุ่งมาก”

“เผ่าอสูรที่ว่านั้น...หมายถึงเผ่าข้าวตรงข้ามกับเผ่าสวรรค์หรือเปล่า”

“อืม”

ท่ามกลางสภาพอากาศอันเลวร้ายเช่นนี้ พวกนั้นก็ยังคงกล้าบุกเข้ามาอีกหรือเนี่ย

“ตอนนี้ปัญหายังไม่ถูกสะสาง ข้าเลยยุ่งมาก รบกวนช่วย
แจ้งที่อยู่สำหรับส่งของตอบแทนให้หน่อย”

“เอ่อ ไม่ต้องลำบากหรอกครับ...”

“บอกที่อยู่มา”

สุดท้ายแมงฮโยดนั้นก็พ่ายแพ้ให้กับความดีร้ายของม้าดำ
จนได้ และจำใจต้องบอกที่อยู่ของหอพักโรงเรียนม.ปลายอินทวง
วังไป

“เจ้าเป็นนักเรียนโรงเรียนม.ปลายอินทวงวังสินะ?”

“...ครับ”

ม้าดำครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยออกมา

“เข้าใจแล้ว”

ไม่รู้ว่าเธอเข้าใจอะไร แต่เมื่อพูดจบ เธอก็หมุนตัวกลับ
หลังหัน โดยมีม้าขาวทั้งสามหันตาม ก่อนจะพูดในสิ่งที่ชวนให้
สับสนทั้งท้าย

“ไว้เจอกัน”

อย่าบอกนะว่าจะมาหาถึงโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้าง
ด้วยตัวเอง?

ไม่ใช่แค่ฉันที่รู้สึกไม่ดี เพราะไบหน้าแมงฮโยดนั้นก็พลัน
แข็งกระด้างขึ้นเล็กน้อย

เมื่อมาดำลึบสายตาไปแล้ว แมงฮโยดก็ทำลาย
ความเจ็บช้ำเป็นคนแรก

“...ว่าแต่ พวกนายมาอะไรกัน”

คำถามนี้ดูเหมือนให้จู่ชุยยกเป็นคนตอบน่าจะดีกว่า

“เราวางแผนว่าจะไปเที่ยวด้วยกันก่อนเปิดเทอม แต่
ติดต่อนายกับขุนชอบไม่ได้ ก็เลยมาหาด้วยตัวเองนะ”

“ไปเที่ยวเหรอ”

“เหตุร้ายในค่ายยุวชนทำให้เราพลาดกิจกรรมดีๆ ไป
เยอะ ฉันเลยอยากชวนทุกคนที่อยู่ในค่ายตอนนั้นไปเที่ยวกัน
ให้หน้าใจสักครั้งนะ”

“ฉันว่าจะชวนห้องศุภย์ ห้องหนึ่ง และห้องสองไปเที่ยว
เกาะจุโอด้วยกัน”

ณ ห้องวิจัยของทีมจัดการดาวเทียมแห่งสมาคมเพลย์เยอร์

ห้องวิจัยดาวเทียมเพลเยอร์แห่งนี้ไม่มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการ และในเอกสารก็ระบุแค่ว่าอยู่ภายใต้อำนาจของทีมจัดการดาวเทียมเท่านั้น

นักวิจัยหน้าใหม่คนหนึ่งกำลังเข้ามาในหน่วยที่มีระดับ
ความปลอดภัยสูงแห่งนี้หลังจากห่างหายไปนาน

นักวิจัยใหม่ที่ผ่านกระบวนการคัดเลือกพิเศษคนนี้ คือ
หลานชายของวีรบุรุษแขนเหล็ก ชงมันซอก

เขามีอายุเพียงสิบเจ็ดปีและยังเป็นนักเรียนมัธยมอยู่เลย

แม้จะเป็นการคัดเลือกที่น่าสงสัยว่าจะใช้เส้นสาย
แต่ก็ไม่มีใครในแผนกบุคคลหรือนักวิจัยในห้องวิจัยคนใด
ออกปากคัดค้าน เพราะนักเรียนมัธยมคนนี้ แม้จะด้อยกว่า

ด้านวุฒิการศึกษาและประสบการณ์เมื่อเทียบกับนักวิจัยคนอื่น แต่กลับสมบูรณ์แบบทั้งด้านความสามารถและการเก็บความลับ

นอกจากนี้ ชงแดซอกผู้มีวุฒิการศึกษาแค่ระดับมัธยมต้น ยังมีผลการเรียนที่ยอดเยี่ยมในโรงเรียนม.ปลายอื่นกวาง

เหล่าเพลย์เยอร์ในสมาคมจึงมองว่า วุฒิการศึกษาและประสบการณ์ของชงแดซอกนั้นเป็นเพียงองค์ประกอบรองที่สามารถเติมเต็มให้สมบูรณ์ในภายหลังได้

‘แค่สั่งสมประสบการณ์ไปเรื่อยๆ ก็พอ! ในห้องวิจัยนี่แหละ!’

‘จบแค่ม.ต้นแล้วไง พุดตามตรง ฉันอยากให้เขาลาออกจากโรงเรียนแล้วมาเป็นนักวิจัยเต็มตัวเลยด้วยซ้ำ’

ถ้าไม่มีชงมันชอกกับฮงคยองบักคอยขวางทางอยู่ละก็ ทีมนักวิจัยคงอยากให้เด็กหนุ่มลาออกจากโรงเรียน เพื่อมาเป็นนักวิจัยประจำทีมดาวเทียมเต็มตัวไปแล้ว

ตอนที่ซงแตซอกหายหน้าหายตาไปหลายวันเพราะเรื่อง
ของมินก็อรินก็ทำเอาทุกคนปั่นป่วนกันยกใหญ่ โครงการ
มากมายต้องหยุดชะงัก

แต่ในวันนี้ หลังจากซงแตซอกสะสางปัญหาส่วนตัว
เสร็จสิ้น เขาก็กลับมาประจำการในห้องวิจัยอีกครั้ง

“ไม่คิดเลยนะครับว่าบรรพตระกูลจะมีส่วนร่วมกับ
โปรเจกต์ดาวเทียมของสมาคมด้วย”

“บรรพตระกูลเพิ่งมาเข้าร่วมได้ไม่นาน และยังเป็น
ความลับสุดยอดอยู่ ห้ามบอกรุ่นพี่วีรบุรุษแขนเหล็กเชียวล่ะ!”

อิมจีฮวา หัวหน้าที่้จัดการดาวเทียมอธิบายพลางพูด
ต่อไป

“ที่ผ่านมามทุกคนลำบากกันมากเพราะความร่วมมือ
ด้านเทคโนโลยีไม่ราบรื่น แม้เทคโนโลยีดาวเทียมจะอยู่กึ่งกลาง
ระหว่างพลังพิเศษกับวิทยาศาสตร์ แต่นักวิจัยส่วนใหญ่จะมอง
ในมุมวิทยาศาสตร์ จึงยังอ่อนหัดในด้านการประยุกต์ใช้
พลังพิเศษ”

ซงแดซอกพยักหน้ารับ

นี่เป็นปัญหาที่เข้าใจได้ไม่ยาก เพราะเขาเคยเห็นสถิติที่ระบุว่า นักวิจัยดาวเทียมส่วนใหญ่คือเพลเยอร์ที่เรียนจบปริญญาเอกสาขาวิศวกรรมดาวเทียมทั้งสิ้น

“แต่สิ่งที่บรรพตระกูลเปิดเผยมานั้นคือพลังพิเศษล้วนๆ ... ไม่สิ มันแทบจะเป็นเรื่องเพื่อฝันหรือเรื่องเหนือจินตนาการเลยด้วยซ้ำ ไม่มีนักวิจัยคนไหนเข้าใจกลไกของเทคนิคที่บรรพตระกูลใช้เลย”

จะนำพลังพิเศษที่เกินขอบเขตความสามัญจนอยู่เหนือจินตนาการมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีดาวเทียมนั้นหรือ

ซงแดซอกที่ตื่นตัวกับแนวคิดนั้นเผยใบหน้าเปล่งประกาย

ทั้งที่ตอนแล้วเรื่องนี้ให้คนอื่นฟัง ทุกคนกลับหน้าเสียกันหมดแท้ๆ ...

ตอนที่อิมจีฮวาเล่าเรื่องนี้ให้ทีมนักวิจัยฟังครั้งแรก ทุกคนต่างทำหน้าเหมือนจะร้องไห้เพราะจินตนาการไม่ออกเลยว่า จะทำให้สองสิ่งนี้ประสานกันได้ยังไง

แต่ซงแดซอกกลับฟังเรื่องคลุมเครือนี้ด้วยใบหน้าที่นิ่งแต่นราวเด็กน้อย

“แดซอก เธอกำลังวิเคราะห์ดาวเทียมเพลเยอร์จากมุมมองผนวกรวมอยู่ใช่ไหม ฉันอยากให้เธอใช้วิสัยทัศน์นั้นเพื่ออธิบายกับบรรพตระกูลโดยตรงนะ”

“แต่ผมพูดไม่ค่อยเก่งเท่าไหร่นะครับ”

“ไม่เป็นไร ถึงจะเป็นบรรพตระกูลที่นิสัยค่อนข้างแปลก แต่ดูแล้วไม่มีพิษภัยกับมนุษย์ ถ้ามพูดเก่งมาก ถ้าไม่รู้จะพูดอะไรแค่ฟังอย่างเดียวก็พอ”

หลังผ่านขั้นตอนความปลอดภัยมาหลายชั้น อิมจีฮวากับซงแดซอกก็มาหยุดยืนที่ทางเดินซึ่งดูเหมือนจะมีกำแพงปิดกั้นอยู่สุดทาง ซงแดซอกเดาว่าบรรพตระกูลคนนี้น่าจะอยู่หลังกำแพงนั้น

ตามที่คาดไว้ เมื่ออิมจีฮวากฝ่ามือแตะจุดหนึ่งบนกำแพง มันก็เริ่มโปร่งใสจนสามารถมองทะลุไปอีกฝั่งได้

และ

“ฮือ...แง...!”

เสียงร้องโหยหวนดังสวนออกมาแทบจะทันที พร้อมกับภาพของใครบางคนที่กำลังนั่งสะอื้นอยู่บนพื้น ขณะที่อีกคนหนึ่งพยายามปลอบอยู่ข้างๆ

“ใจเย็นก่อน เด็กพวกนั้นไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย”

“ฮึก...ฮีบ แล้วเป็นแบบนี้ไปได้ยังไง! ฮือ...!”

ไม่ว่าอีกฝ่ายจะปลอบยังไง หญิงสาวเจ้าของดวงตาสีแดงก่ำ ก็ยังคงเอาแต่นั่งร้องไห้กระจองอแงอยู่บนพื้น

...นั่นคือบรรพตระกูลที่หัวหน้าทีมอิมจีฮวาพูดถึงเธอ

แต่เมื่อลองสังเกตดูให้ดีก็พบว่า ทั้งคนที่ร้องไห้และคนที่ปลอบต่างก็มีดวงตาสีแดงก่ำด้วยกันทั้งคู่

หลังจากได้ระบายจนสาแก่ใจ บรรพตระกูลที่ร้องไห้ก็สุด
ลมหายใจลึกกลางพื้มฟ้า

“แต่ข้านึกว่าพวกเขาตายไปแล้วจริงๆ นะ! เด็กๆ ที่ใส่ชื่อ
บริสุทธิ์ก็กลับไปเรียนรู้เรื่องแย่งๆ ในคฤหาสน์เสือบ้านั้น!
เล่นเป็นศพงั้นหรือ! บ้าไปแล้วหรือไง! ท่านพี่โทยุน เราพา
เด็กๆ กลับมาได้หรือ หือ? ท่านพี่...!”

“...โทยอน เด็กพวกนั้นเป็นลูกหลานเผ่าเสือบ้า”

สองบรรพตระกูลที่เรียกกันว่า ‘โทยอน’ และ ‘โทยุน’
ต่างก็ชบครามแน่น

แม้จะไม่แน่ใจเหมือนกันว่าพวกเขาจะไปเจออะไรมา
แต่ดูเหมือนบรรพตระกูลทั้งสองตรงหน้าจะได้ลิ้มรส
ความคับแค้นใจ ความอยุติธรรม หรืออะไรทำนองนั้น
ที่คฤหาสน์เสือบ้าที่วานั้น

ผ่านไปพักใหญ่ๆ บรรพตระกูลที่ถูกเรียกว่าโทยอน
ก็สังเกตเห็นอิมจีฮวากับซงแดซอก

“...นั่นเด็กห้องเดียวกับผู้มีพระคุณเธอ โอ้โฮ หน้าตาเหมือนชงมันชอกตอนหนุ่มเป๊ะเลย!”

ทว่าชงแดชอกกลับสนใจกับคำว่า ‘ผู้มีพระคุณ’ มากกว่าเรื่องที่ตนเหมือนปู่เสียอีก

แม้ว่าอกโทยุนจะรีบหวดหลังน้องสาวหนึ่งทีเพื่อส่งสัญญาณให้เธอหุบปาก แต่ในหัวชงแดชอกก็ยังคงมีเพียงคำว่า ‘ผู้มีพระคุณ’ เช่นเดิม

*เรียนห้องเดียวกับผู้มีพระคุณ? หมายถึงห้องศูนย์?
แล้วใครคือผู้มีพระคุณ...อืม...เหมือนเคยได้ยินคำนี้จากที่ไหนสักที่เลย...*

แม้ความทรงจำของชงแดชอกจะไม่ชัดเจน แต่เขาก็จำได้คร่าวๆ ว่ามันเกิดขึ้นในค่ายยุวชน ที่แม่ต่อนั้นเขาจะจำอะไรไม่ได้มากนักเนื่องจากถูกเล่นงานด้วยพิเศษ

แล้วทันใดนั้น เขาก็นึกถึงบทสนทนาหนึ่งขึ้นมาได้

‘ปลอดภัยดีไหม ขอโทษทีนะ พอดีมีว่แต่จัดการธุระที่ผู้มีพระคุณของฉันทิ้งไว้เลยมาซ้ำไปหน่อย’

ฮวังจีโฮ เด็กเพี้ยนจากห้องเดียวกัน

จู่ๆ เขาก็ปรากฏตัวในยามวิกฤต แล้วก็พูดแบบนั้น
ออกมา

บทที่ 237 ฟ้าหลังฝน (8)

เกาะจูปโอ เกาะที่จูปโอก็รูปเป็นเจ้าของ

หลังจากโลกเปลี่ยนแปลงไปเพราะเหตุการณ์การปะทะกันระหว่างมิติ กฎหมายพัฒนาเกาะร้างก็ถูกผ่อนปรนลง จูปโอก็รูปจึงกว้านซื้อเกาะร้างเอาไว้เป็นจำนวนมาก

เกาะร้างที่ตั้งอยู่ในทำเลที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งถูกตั้งชื่อว่า 'เกาะจูปโอ' และถูกพัฒนาเป็นรีสอร์ทแบบไม่แสวงหากำไร

จุดประสงค์ของรีสอร์ทแห่งนี้มีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือการต้อนรับและเป็นสถานที่พักผ่อนสำหรับแขก VIP ที่จูปโอก็รูปคัดเลือกด้วยตัวเอง

หากไม่มีความเกี่ยวข้องกับจูปโอก็รูป ต่อให้ร้ายหรือมีชื่อเสียงแค่ไหน ก็ไม่มีวันได้เหยียบเกาะจูปโอ

ก่อนหน้านี้ ตอนที่เรือคิโมโพลียาจำต้องแล่นกลับท่าเพราะอุบัติเหตุ ผู้คนส่วนใหญ่จึงผิดหวังมากกว่าโล่งใจ

และในตอนนั้น พวกเราก็กำลังมุ่งหน้าไปยังเกาะจูโอที่ว่า
นั้น

ไม่คิดเลยว่าค่ายยุวชนจะถูกจัดอีกครั้งที่เกาะจูโอ

จูซุฮยอกเข้าเกาะจูโอสี่วันสามคืนเพื่อจัดค่ายยุวชน
โดยชวนห้องศูนย์ ห้องหนึ่ง และห้องสอง รวมถึงคณะครู
ไปพักผ่อนด้วยกัน

ต่อให้เป็นหลานของประธานใหญ่จูโอก็รูปคนปัจจุบัน
แต่ก็ไม่ง่ายเลยที่จะเข้าเกาะในช่วงปิดภาคเรียนแบบนี้

สมแล้วที่เป็นพระเอก

หรือเป็นเพราะชื่อเสียงของจูซุฮยอกเพิ่มขึ้นอย่างมาก
ในช่วงปิดเทอม?

ตลอดช่วงปิดภาคเรียนมานี้ จูซุฮยอกได้ออกปฏิบัติ
ภารกิจพิชิตรอยแยกต่างมิติอย่างเข้มข้น และแน่นอนว่าเขา
ไม่ได้ทำแค่นั้น

แต่เขายังไขปริศนาเกี่ยวกับคฤหาสน์ที่ถูกฝังใต้หิมะ
เก็บกวาดเศษซากใน 'สวน' ของบรรพตระกูล ไชคดีลักพาตัว

ต่อเนื่องซึ่งถูกอำพรางให้ดูเหมือนการหนีออกจากบ้าน และ
อื่นๆ อีกมากมาย

บางทีอาจเป็นเพราะตัวปัญหาและเหตุการณ์ที่บั่นทอน
สภาพจิตใจของเขาถูกตัดไฟตั้งแต่ต้นลมไปหมดแล้วในช่วง
เทอมแรก จูซุฮยอกจึงเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ตอนนี้เขาสมกับเป็นพระเอกยิ่งกว่าในเกมส์เสียอีก

การได้ไปพักผ่อนหย่อนใจในถิ่นของพระเอกในอีก
สามสี่วันข้างหน้า ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายแต่อย่างใด และแม้จะ
เรียกว่าค่ายเยาวชน แต่แผนการท่องเที่ยวครั้งนี้ก็ถูกจัดอย่าง
เรียบง่าย ไม่มีการบังคับขู่เข็ญหรือปลุกมาเช็กชื่อแต่อย่างใด

“ทุกคน พวกเรามาแล้ว!”

คิมยูริกำลังโบกไม้โบกมืออยู่ใต้ร่มสองชั้นที่ติดตั้งอยู่บน
ดาดฟ้าเรือเทีย่นจือ

เธอใส่เสื้อยืดแขนสั้น ไม่สวมเครื่องประดับใดบนข้อมือ
แขนเรียวยาวของเธอจึงโผล่ออกมารับแสงแดดอย่างเต็มที่

แม้คิมยูรีจะยังคงคุมแสงประทับได้ไม่สมบูรณ์นัก และยังคงควบคุมคลื่นพลังพิเศษขณะใช้สปีดโจนต์ไม่ได้ก็จริง แต่จากที่เห็น หัวหน้าคนทรงที่ฮวังจีโฮส่งมาคงจะตีวเข้มเป็นอย่างดี เธอจึงสามารถกดข่มคลื่นพลังพิเศษได้ในระดับที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตประจำวัน

ก่อนที่ฉันจะมาเจอคิมยูรี ฮวังจีโฮได้พูดเอาไว้ว่า

‘จากนี้ไป ฉันจะคอยจับตาดูพื้นที่รอบๆ คิมยูรีไว้ เรื่องนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าตัวแล้ว’

‘เธอมีอิสระในเขตแดนศักดิ์สิทธิ์ก็จริง แต่ถ้าอยากออกไปข้างนอก หัวหน้าคนทรงหรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงก็จะตามไปคุ้มครองด้วย’

ฮวังจีโฮยังคงพูดต่ออย่างมั่นอกมั่นใจ

‘ไม่ต้องห่วงการท่องเที่ยวครั้งนี้ เพราะยังไงก็มีฉันไปด้วยทั้งคน’

แม้ท่าทางมั่นใจเกินเหตุจะทำให้ฉันหมั่นไส้ แต่ก็อดรู้สึกโล่งใจไม่ได้เมื่อคิดว่าหมอนั้นจะคอยดูแลตัวละครของฉัน

เมื่อเห็นคิมยูรีสนุกไปกับผองเพื่อน ฉันเองก็พลอยมีความสุขไปด้วย

หลังจากตราฉีกแสงประทับจางลง ที่แรกก็กลัวว่าเธอจะใส่เสื้อแขนยาวต่อ โลงอกไปที่ ดูเหมือนเธอจะใช้ชีวิตตามปกติได้แล้ว

ด้านหลังคิมยูรียังมีเพื่อนร่วมห้องอีกหลายคน

ควอนเรนาที่อยู่ในห้องโดยสารเพื่อดูแลคิมยูรีซึ่งรู้สึกไม่ค่อยดีจนไม่ได้ออกมาข้างนอกตลอดการเดินทางคราวก่อน

อันอึ่ที่ไม่ได้มาเพราะอาสาไปช่วยงานสถานรับเลี้ยงเด็กอื่นกว้างันบิตในวันนั้น

และมินก็อรินที่ซ่อนใบหน้าไว้ใต้แว่น AR และชุดคลุมหัวท่ามกลางเพื่อนๆ

พวกเธอล้วนแต่เพิ่งเคยขึ้นเรือเทียนจื่อ หรือไม่ก็เคยขึ้นแต่ไม่มีโอกาสได้สำรวจเรือมาก่อน

ฮวังจีโฮยอมให้ยืมเรือเทียนจื่อด้วยสินะ เป็นความคิดที่ดีเลย

เพราะลูกศิษย์ของเสือกธรรมต่างก็แวะเวียนกันไป
ช่วยงานที่สถานรับเลี้ยงเด็กทุกวัน ทำให้มีจำนวนอาสาสมัคร
เพียงพอ ฮันนี่จึงสามารถมาร่วมทริปนี้ได้

ส่วนมินก็อริน ที่แรกฉันคิดว่าคงจะยาก แต่เจ้าตัวกลับ
พูดขึ้นมาก่อนว่าอยากมาด้วย

‘ถึงจะมีคนเยอะก็จริง...แต่ทุกคนก็มาจากโรงเรียน
ม.ปลายอินทวงษ์นี่นา ในเมื่อเพื่อนร่วมชั้นทุกคนไป ฉันก็อยากไป
ด้วย’

แม้ในชมรมศิลปะจะไม่มีปัญหา แต่กับเด็กห้องหนึ่งและ
ห้องสองที่ไม่ค่อยรู้จัก มินก็อรินก็ยังประหม่าอยู่ เธอจึงหลบอยู่
ท่ามกลางเพื่อนห้องเดียวกัน พร้อมกับสวมชุด ใส่แว่น AR และ
คอยฟังปาซงแดซอก

แต่เมื่อเทียบกับช่วงสอบกลางภาคที่เธอเคยหนีจาก
เพื่อนร่วมชั้นที่มีแค่เจ็ดคน มินก็อรินในตอนนี่ถือว่าเปลี่ยนไป
มาก

ถึงแม้หลายครั้งเธอจะชะงักหรือถอยหลัง แต่มินก็อริน
ก็พยายามก้าวเดินไปข้างหน้าอยู่เสมอ

“พวกเรามาถ่ายรูปบนดาตฟ้าเรียกกันเถอะ!”

“เดี๋ยวฉันไปตามครุฮัมกินฮอยองมาให้”

“เซอีมอยู่ไหน”

“เห็นว่าไปบินกับผู้ช่วยครูประจำชั้นนะ”

ยงเจกอนและชาวอลเซอีมกำลังบินเคียงคู่กันไปตาม
ความเร็วของเรือ

ยงเจกอนดูจะเสียตายเป็นไม่ได้ขึ้นเรือเทียนจื่อตอนค่าย
ยุวชนคราวก่อน เขาเลยกำลังบินไปรอบๆ เรือเทียนจื่ออย่าง
ตื่นเต้น

แต่เนื่องจากนี่เป็นครั้งแรกที่เขามีโอกาสเที่ยวชมรอบ
เทียนจื่อ เขาจึงไปบเร้าคิมชินรอกให้ช่วยพาสำรวจเรือ

แม้คิมชินรอกจะปฏิเสธอย่างสุภาพว่า ‘ขำงานยุ่ง อย่ามา
รบกวนกันสิ’ แล้วก็ช่วยเลิกทำตัวสนิทสนมต่อหน้านักเรียนด้วย’
แต่ยงเจกอนก็ยังคงตามเข้าชี้เขาไม่เลิก

โชคดีที่ชาวอลเซอิมผู้แสนดีอาสาเป็นไกด์ให้ พร้อมทั้ง
ขอให้ยงเจกอนช่วยสอนเทคนิคควบคุมสเกลบินให้สัมพันธ์กับ
ความเร็วเรือ เรื่องจึงจบลงอย่างราบรื่น

และถึงจะเห็นแบบนี้ แต่ยงเจกอนไม่ใช่ตัวปัญหา
อันดับหนึ่งของห้องเรา

“เอ่อ อูร์มเป็นอะไรมากไหม”

เมื่อควอนเรนากามขึ้นด้วยความเป็นห่วง มกอูร์มที่นอน
ประคอบเจลเย็นอยู่ก็ถึงกับดีดตัวลุกขึ้นมา

แต่หลังจากพะงาบปากอยู่สองสามครั้ง สุดท้ายเขาก็
ก็จำใจทิ้งตัวนอนลงบนเตียงอาบแดดอีกครั้ง แล้วนำถุงน้ำแข็ง
มาวางไว้บนหน้าผากตามเดิม

ดูจากการที่ยังไม่สลบไปทันที เขาคงชินกับการอยู่ใกล้
ควอนเรนาในระดับหนึ่งแล้ว

“ดูเหมือนจะยังไม่ดีขึ้นสินะ”

“หมอนั้นไม่ได้ป่วยมาก่อนใช่ไหม”

“ฮ่าๆๆ มกอร์มไม่เป็นไรหรอก!”

ถ้าควอนเรนาไม่เป็นฝ่ายเข้าหาก่อน ก็คงไม่มีปัญหาอะไร

พวกเราจึงตัดสินใจถ่ายรูปรวมทั้งบนดาวฟ้าเรือที่แสงแดดส่องถึงและข้างๆ เตี้ยงอาบแดดที่มกอร์มกำลังนอนแผ่หลาอยู่

แต่การถ่ายรูปหมอนั้นตอนสภาพไม่เต็มร้อยแบบนี้มันใช้สิ่งที่เจ้าตัวอยากได้จริงหรือ

แม้จะอดคิดแบบนี้ไม่ได้ แต่พอคิดว่าแค่มีควอนเรนาอยู่ในรูปด้วย มกอร์มก็คงจะดีใจละมัง

“ครุคิมชินรก ถ่ายรูปให้หน่อยได้ไหมครับ”

“...ดีไวรัสที่โรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างแจกให้ มีฟังก์ชันถ่ายรูปตัวเองอยู่นะ”

“แต่มันไม่เหมือนมีคนช่วยถ่ายให้นี่ครับ นี่เป็นรูปหมู่กับเพื่อนในห้องเลยนะ”

ยงเจกอนที่เพิ่งบินเสร็จก็รีบคว้าโอกาสชวนคิมชินรอกุย
อีกครั้ง

แม้คิมชินรอกจะยังคงแสดงสีหน้าใจดีตามปกติ แต่แววตา
กลับมีดริ่มลงเรื่อยๆ ราวกับบอຍากจะเอาหมุดไปปักลิ้นเจ้านั้น
เต็มทีแล้ว

ในขณะที่ยงเจกอนกลับดูมีความสุขดี แม้จะไม่ใช่ด้วย
ใบหน้าเคลิบเคลิ้มเหมือนทุกทีก็ตาม

ยงเจกอนมีมุมแบบนี้ด้วยเธอ

เขาดูขี้เล่นและร่าเริงกว่าที่เคยเห็นในเกมมาก บางที
คงเพราะเพื่อนสนิทที่ตายไปในเส้นเรื่องหลักยังมีชีวิตอยู่ละมัง

*ดูเหมือนยงเจกอนจะอยากให้คิมชินรอกเปิดเผยตัวว่า
เป็นลูกหลานบรรพตระกูลนะ*

ฉันหวนนึกถึงคำพูดของยงเจกอน ตอนที่ฉันได้เห็น
ใบหน้าจริงของคิมชินรอกครั้งแรกในคฤหาสน์วังมยองโฮ

‘อ้อ เจ้าเพิ่งเคยเห็นใบหน้านี่เป็นครั้งแรกสินะ? นี่แหละ
คือใบหน้าที่แท้จริง! ดูดีกว่าเยอะเลยใช่ไหมล่ะ พอเปลี่ยนตัวตน

ก็ต้องเปลี่ยนหน้าไปเรื่อยๆ ใช้ชีวิตลำบากแยะเลย ทำไมไม่ทำตัว
เปิดเผยเหมือนข้า...'

แต่ถึงคิมชินรอกจะเผยตัวว่าเป็นลูกหลานบรรพตระกูล
เขาก็ไม่ควรใช้หน้าจริงอยู่ดี

ในเมื่อความขัดแย้งระหว่างเผ่าเสือกับเผ่าหมียังคงคุกรุ่น
อยู่ การเผยใบหน้าที่คล้ายคลึงอุณยอผู้โตกากับเสือแดงคงไม่ใช่
ความคิดที่ดีนัก

“มายืนตรงนี้สิ!”

“ฮะ ตอนนี่ไม่มีคนเลย รีบถ่ายกันเถอะ!”

เด็ก ๆ ทุกคนมายืนรวมกัน ยกเว้นมกอุรัมที่ยังนอน
อาบแดดอยู่บนเตียงด้วยอาการคล้ายจะเป็นลมแดด

นอกจากเด็ก ๆ แล้วยังมีครูประจำชั้นอย่างฮัมกีนฮยของ
กับครูผู้ช่วยอย่างยงแจกอนตามมาถ่ายรูปด้วย

“จะถ่ายแล้วนะครี๊บบ สาม สอง...”

ในขณะที่พวกเด็ก ๆ กำลังเกร็งลูกตากันเขม็ง เพราะ
ไม่ยอมมีภาพลัษตา

แต่คิมชินรยยังไม่ทันจะนับเสร็จ ทั้งฮวังจีโฮ ยงเจกอน
และฮัมกึนฮยอง ต่างก็หันไปมองคิมยูรีโดยพร้อมเพรียงกัน

นี่มัน...!

จู่ ๆ คลื่นพลังพิเศษอันล้นหลามที่ถูกตรึงไว้รอบตัวคิมยูรี
ก็เกิดการสั่นไหวไปชั่วขณะหนึ่ง และปะทุออกจากร่างกายคิมยูรี
ในชั่วพริบตา ก่อนจะกระจัดกระจายไปทั่วแดดฟ้าเรือ

และในไม่ช้า คลื่นพลังพิเศษเหล่านั้นก็ตกกระทบกับ
ผิวน้ำทะเลรอบ ๆ ลำเรือ

ซ่า! ซ่า!

ผิวน้ำทะเลที่เคยสั่นไหวอย่างแผ่วเบาจนถึงเมื่อครู่ ก่อตัว
เป็นเสาวารีที่พุ่งสูงขึ้นจนน้ำกระเซ็น แต่เมื่อเทียบกับขนาด
ของเทียนจื่อแล้ว น้ำกระเซ็นเหล่านี้ย่อมไม่ส่งผลต่อการเดินเรือ
แต่ก็มากพอที่จะทำให้หลังของเด็ก ๆ บนแดดฟ้าเปียกปอน

“อ้า เย็นชะมัด!”

“อะไรเนี่ย!”

เด็ก ๆ ที่ตอบสนองงำโตนน้ำสาดใส่เต็ม ๆ

มีเพียงไม่กี่คนที่เห็นเสาวารีล่องหน้าแล้วคลุมร่างกาย ด้วยคลื่นพลังพิเศษได้ทัน หรือไม่ก็อาศัยปฏิกิริยาตอบสนอง เสกคลื่นพลังพิเศษมาคลุมร่างกายได้ทันเวลาแบบฉับ

“ฮ่า ๆ ๆ สดชื่นกันใหม่ ทุกคน!”

“ไอ้เพี้ยนนั้นไม่เปี่ยกอยู่คนเดียวเลยนี่หว่า”

“ไม่นะ อียชินก็ไม่เปี่ยก! สมแล้วที่เป็นอียชิน!”

ฮวังจีโฮหัวเราะรำเริงประหนึ่งรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดเรื่อง แบบนี้ ชัดกับฮันอึที่ตัวเปี่ยกน้ำทะเลและกำลังถลึงตาจ้องหน้า ฮวังจีโฮเงิบ ๆ

“...”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ! ให้ยืมผ้าขนหนูเอาใหม่”

“ไม่ต้อง!”